

КНИЖАРНИЦА „СИНАМЪН БЪН“

Дрийм Харбър 2

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Cinnamon Bun Book Store*

© 2024 Laurie Gilmore

Cover design by Lucy Bennett © HarperCollins Publishers Ltd 2024

Cover illustration © Kelley McMorris/Shannon Associates

Translation © Ciela Norma AD 2025, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайево, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2025

ISBN: 978-954-28-5234-6

ЛОРИ ГИЛМОР

КНИЖАРНИЦА
„СИНАМЪН
БЪН“

Превод от английски:
Карина Горанова

ФЕРМАТА НА ЛОГАН

КЪШАТА НА ХЕЙЗЪЛ

МАГАЗИН ЗА ЦВЕТА   МАГАЗИН ЗА СЛАДОЛЕД   МАГАЗИН ЗА ДОМАШНИ

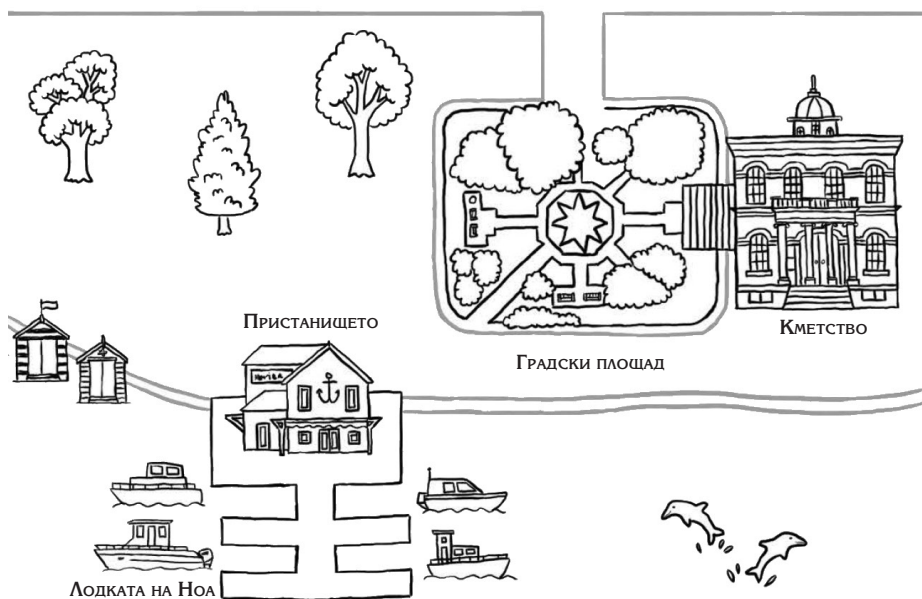
ХОТЕЛ И СПА

ДРИЙМ ХАРБЪР

СЕНТЪРЪ АВЕНЮ

*Тази книга е посветена на читателите.
Благодаря ви, че се връщате
в Дрийм Харбър с мен.*

ПЛЕЙЛИСТА

“tis the damn season“ – Taylor Swift
“Scarlett“ – Holly Humberstone
“October Passed Me By“ – girl in red
“Scott Street“ – Phoebe Bridgers
“Meet Me In The Woods“ – Lord Huron
“gold rush“ – Taylor Swift
“Little Freak“ – Harry Styles
“I Know it won’t work“ – Gracie Abrams
“Bookstore Girl“ – Charlie Burg
“Bags“ – Clairo
“Cinnamon Girl“ – Lana Del Rey
“End of Beginning“ – Djo
“Nonsense“ – Sabrina Carpenter
“Homesick“ – Noah Kahan, Sam Fender
“Heaven“ – Niall Horan
“Fade Into You“ – Mazzy Star
“all my ghosts“ – Lizzy McAlpine
“Too Sweet“ – Hozier
“All My Love“ – Noah Kahan
“Belong Together“ – Mark Ambor
“Radio“ – Lana Del Rey
“There She Goes“ – The La’s
“invisible string“ – Taylor Swift

ГЛАВА 1

Хейзъл Кели обичаше хубавите сюжети. В собствения ѝ живот обаче такъв нямаше и това ѝ беше пределно ясно, докато стоеше зад касата в книжарницата „Синамън Бън“ на абсолютно същото място, на което беше прекарала последните петнайсет години.

Е, не непрекъснато. В края на деня се прибираще у дома, вършеше и други неща, но чувството си оставаше. Петнайсет години на едно и също място.

Докато пренареждаше купчините хартиени книгоразделители, които клиентите получаваха безплатно, Хейзъл въздъхна. Денят беше спокоен, топъл и слънчев и хората предпочитаха да са навън, а не да се ровят из рафтовете в книжарницата. И все пак Хейзъл не ги разбираше. Самата тя винаги беше в настроение да рови из книгите.

Не че не ѝ харесваше да е зад касата, където беше застанала за първи път в края на втората си година в гимназията. Проблемът беше, че нищо друго в живота ѝ не се беше променило. Една и съща работа. Един и същи град. Едни и същи приятели. Единствената промяна освен лекото пробуждане в гърба, когато се събуждаше сутрин, беше името на книжарницата. Шефката ѝ го сменяше непрекъснато, почти през година.

Хейзъл буквално беше заобиколена от невероятни сюжети, книги, изпълнени с любов, приключения и *живот*. Самата Хейзъл обаче се намираше в безизходица.

– След два месеца навършвам трийсет – промърмори тя на самата себе си в празната книжарница.

Трийсетгодишният ѝ юбилей се задаваше и сякаш я гледаше заплашително. Датата 28 септември беше запечатана в съзнанието ѝ. Може би за някои хора да станат на трийсет означава да сложат край на дивия и разюздан младежки живот, да се установят някъде за постоянно и да бъдат сериозни и зрели.

Проблемът на Хейзъл с трийсетия ѝ рожден ден беше по-различен.

Тя не помнеше да е имала див и разюздан младежки живот. От двайсетия си рожден ден насам тя беше живяла... спокойно? Отговорно? Скучно. Още откакто навърши петнайсет, Хейзъл живееше така, все едно е на трийсет. Или по-скоро на седемдесет, ако питате Ани, без която Хейзъл вероятно изобщо нямаше да вдигне глава от книгите.

И досега това никак не я беше притеснявало. Тя харесваше книжарницата си. Харесваше ѝ да пие чай от лайка в дъждовни дни и да решава кръстословици в неделя сутрин. Харесваше спокойния си живот. Сега обаче трийсетият ѝ рожден ден се задаваше иззад ъгъла и Хейзъл изведнъж се зачуди дали не е пропуснала нещо. Може би беше забравила да опита някои неща. Може би извън книгите ѝ имаше живот, от който е трябвало да вкуси.

Слънчевите лъчи влизаха през големите предни прозорци и сякаш ѝ се подиграваха. Хейзъл току-що беше подредила на витрината секция с „Четива за плажа“ за август, но самата тя не можеше да си спомни кога за последно беше ходила на плаж с книга в ръка. Ако стоеше на слънце повече от десет минути, кожата ѝ изгаряше, което може би беше показателно за настоящия ѝ проб-

лем, както и за дефицит на витамин D. Сигурно трябваше да се изследва за него.

Хейзъл имаше нужда от приключение.

И то скоро.

Или поне да се сдобие с интересна история, която да разкаже следващия път в кръчмата на Мак, докато слуша най-новите теории на Ани за него и как се опитва да ѝ навреди. Или планове на Джийни и Логан да ремонтират къщата във градината, след като тя най-сетне реши да се премести там. Хейзъл искаше да може да шокира и приятелите си, и себе си и поне веднъж да направи нещо крайно нетипично за нея.

Само че не сега. Не сега, защото Хейзъл забеляза, че една от книгите в секцията с романи беше накриво, и тя трябваше да я оправи. Все пак това беше работата ѝ. Тя тръгна към рафта и по пътя натам погледна през вратата с надеждата, че някой минавач можеше да се отбие. Улиците обаче бяха празни. Късният летен следобед беше просто перфектен и явно всички в Дрийм Харбър бяха или на плажа, край някой басейн, или по горските пътеки. Хората се наслаждаваха на топлото време, докато могат.

Дори Ани беше обявила деня за твърде хубав, за да го прекара в пекарната „Шугър Плъм“, и я беше затворила по-рано от обикновено, за да отиде на разходка в лозята с някои от сестрите си. Хейзъл въздъхна. Тя знаеше, че на следващия ден щеше да узнае всичко за разходката, а тя нямаше да има с какво да отговори, освен да каже, че е оправила книга, която е била поставена накриво на рафта.

Хейзъл поклати глава. Тя трябваше да се отърси от тези тежки мисли, а какъв по-добър начин да го стори от това да разтреби книжарницата? През последните няколко години секцията с романи беше нараснала зна-

чително заради предпочитанията към жанра на членовете на читателския клуб. Хейзъл се изчервяваше само при вида на някои от кориците, но след като беше добре за бизнеса, нямаше нищо против този вид литература.

Книгата беше не само накриво, но я бяха поставили и на неправилно място. Хейзъл я извади, като се стремеше да не гледа към полуголия мъж на корицата, и тъкмо щеше да я постави обратно, когато забеляза, че една от страниците е подгъната.

– Какво е това? – промърмори тя. Що за неуважение? Не са купили книгата, но са отбелязали страницата? Накъде отива светът – щеше да каже на себе си Хейзъл, но си даде сметка, че напоследък все повече се държи като възрастна дама, и остави репликата единствено в мислите си.

Тя отвори на отбелязаната страница и видя, че едно от изреченията е подчертано. Подчертано изречение в книга! Колко неприемливо! Просто невероятно! Някой просто е влязъл в книжарницата, съсипал е една от книгите и дори не я е купил!

Хейзъл щеше да бъде ядосана до края на деня, но вниманието ѝ беше привлечено от подчертаното изречение.

Не беше кой знае колко дълбокомислено или запомнящо се, но сякаш книгата или човекът, който беше подчертал изречението, имаше за цел да каже нещо на Хейзъл.

– *Ако искаш приключения, ела с мен, девойко.*

Хейзъл едва не изпусна книгата.

Тя огледа книжарницата, сякаш в очакване да открие някого, който я гледа и ѝ се смее. Това сигурно беше някаква шега. Но кой ли го беше сторил? И кой можеше да знае за какво беше мислила цял ден?

Книжарницата си беше все така празна. Разбира се. Това беше просто някакво шантаво съвпадение.

Хейзъл отново погледна към рафта. Нямаше други разместени книги освен тази, която държеше в ръката си. На корицата беше нарисуван пират, чиято риза и коса се вееха от очевидно много силния морски вятър. Заглавието ѝ беше „Пленница на любовта“.

Хейзъл изпита странно и внезапно желание да се сгуши някъде и да прочете книгата от кора до кора, но все пак беше на работа, а и тази книга ѝ се струваше опасна. Подобно четиво едва ли беше подходящо за работното ѝ място.

Просто ѝ се струваше, че този мъж, напълно измислен и несъществуващ, би могъл да я отведе на приключение.

Тя отгърна на страницата с подчертаното изречение и започна да го препрочита, сякаш така щеше да разгадае мистерията кой го е подчертал и е оставил книгата разместена на рафта. Хейзъл беше толкова погълната от мислите си, че не чу кога вратата на книжарницата се е отворила.

– Какво четеш? – избоботи до ухото ѝ нисък глас.

Хейзъл хвърли книгата в другия край на книжарницата и тя се приземи с трясък в кърта за четене до прозореца. Тя се обърна и видя Ноа Барнет, който ѝ се усмихваше широко.

Ноа, собственик и управител на единствената фирма за риболовни турове в Дрийм Харбър. Ноа, който се беше появил в града преди няколко години, сприятели се с Логан и сега обикаляше в орбита около живота на Хейзъл като някакъв секси сателит. Тя поклати глава. Само защото всички жени и поне половината мъже в града смятаха Ноа за привлекателен, не означаваше, че и тя ще се поддаде на чара му.

– Толкова ли е добра тази книга? – каза той с ленива усмивка.

Уф, наистина беше очарователен. Толкова очарователен, че любовните му подвизи с туристки бяха станали почти легендарни, и Хейзъл наистина нямаше представа защо продължаваше да се навърта в книжарницата ѝ.

– Уплаши ме.

– Забелязах това.

Сърцето ѝ биеше учестено, но не само защото я бяха хванали с непристойно четиво в работно време. Другата причина за учестения ѝ пулс беше... Ноа, който отново ѝ се усмихваше по този особен начин.

Хейзъл наистина не разбираше. Съвсем обективно Ноа беше много привлекателен, но още по-обективно просто не беше нейният тип. Освен това Хейзъл знаеше със сигурност, че тя не е неговият тип най-вече защото живееше в Дрийм Харбър, ето защо ѝ се струваше странно, че той непрекъснато ѝ се усмихваше. Като че ли знаеше нещо, което за нея беше непонятно.

Ани ѝ беше казала, че Ноа е хлътнал по нея, но Хейзъл знаеше, че това е просто абсурдно. Досега нямаше човек, който да е хлътнал по нея, дори бившите ѝ гаджета, които се брояха на пръстите на едната ръка. Хейзъл беше сладка и самата тя си даваше сметка за това. Сладка като коала, която подремва в клоните на дърво, а не като момиче, което мъжете да желаят да вкарат в леглото си. Хейзъл беше наясно с този факт и се беше примирила с него.

Ноа обаче продължаваше да я гледа по *този* особен начин.

Хейзъл се обърна, отиде да вземе книгата и внимателно прикри корицата до гърдите си.

– Трябва ли ти нещо? – попита тя и игнорира начина, по който Ноа небрежно се облегна на плота и я наблюдаваше, докато върви към него.

– Амиии... може би?

– Може би?

– Да, аз просто...

Ноа отмести поглед от лицето ѝ към рафтовете зад нея, а след това отново погледна към Хейзъл. Посещението беше типично за него. Той идваше през седмица за някоя книга, но като че ли никога не знаеше какво търси.

Ани беше разтълкувала това като доказателство, че си пада по нея, но Хейзъл все още не беше съвсем убедена. Ани ѝ каза, че за да я убеди, сигурно трябваше да свали панталоните си наред книжарницата, но Хейзъл силно се надяваше да не се стигне до нещо подобно.

– Просто ми трябва нещо ново за четене – каза Ноа, скръсти ръце пред гърдите си и предмишниците му се стегнаха. Времето беше топло и благодарение на това, че нямаше много дрехи по себе си, всичките му татуировки бяха на показ. При вида на полуголата русалка, увита около левия му бицепс, бузите на Хейзъл пламнаха.

Този мъж имаше много история. Толкова много, че част от нея беше изрисувана по тялото му.

Хейзъл се прокашля.

– Хареса ли ти последната книга, която ти дадох? „Проклятие на кръв и вълци“*.

Ноа кимна и кестенявата му коса проблесна на светлината в късния следобед.

– Да, много ми хареса.

– Чудесно, онзи ден дойде втората книга от поредицата, ще ти я донеса.

---

* *Curse of Blood and Wolves*, роман от Мелиса Мактърнан, псевдоним на Лори Гилмор. – Б. пр.

Намерението на Хейзъл беше да отиде сама, но Ноа я последва по пътеката с фентъзи романи заедно с опияняващия си аромат на слънце и сол. Тя не беше обръщала внимание как мирише някой мъж никога преди. Ани щеше да го приеме за доказателство, че Хейзъл си пада по Ноа.

Което би било... глупаво? Безумно? Приключенско.

– Ето я.

Ноа беше застанал много близо до нея и когато Хейзъл се обърна, едва не се удари в широките му гърди.

– Опа.

– Извинявай!

И двете книги паднаха на земята и Хейзъл се навее да ги вдигне, но Ноа беше по-бърз и вече държеше в ръце книгата с полуголия пират на корицата.

– „Пленница на любовта“? – каза Ноа и повдигна вежди.

Двамата бяха приклекли на пътеката, твърде близо един до друг, за да може Хейзъл да избегне погледа му.

– Не е моя. Искам да кажа, не я четях. Само я връщах на рафта.

Ноа се усмихна още по-широко.

– Звучи доста добре. – Той прелисти на отбелязаната страница. – Нали каза, че не я четеш?

– Аз... тъъ... ами...

Ноа спря погледа си на подчертаното изречение.

– *Ако искаш приключения, ела с мен, девойко.*

О, не! Прочетени с дълбокия глас на Ноа, тези думи ѝ влияеха... по възбуждащ начин. Какво се случваше днес?! Хейзъл поклати глава.

– Само я връщах на рафта – повтори тя, грабна книгата и се изправи, преди Ноа да успее да прочете още от текста и да влоши нещата.

– Но някой е отбелязал страницата.

Ноа също се изправи и на фона на осанката му Хейзъл се почувства незначителна. Защо трябваше да е толкова висок и да мирише толкова добре? Ноа я объркваше и това никак не ѝ харесваше.

– Знам.

– Значи някой е подчертал изречението и след това е върнал книгата на рафта?

– Да.

– Странно.

– Така е, а даже не са я върнали на мястото ѝ.

Хейзъл мина крадешком покрай него, за да избегне контакт със страхотно ухаещото му силно тяло, и тръгна към предната част на книжарницата, където поне донякъде беше в безопасност.

Ноа я последва.

– Сякаш целта е била да я откриеш.

Хейзъл спря, обърна се към него и двамата едва не се сблъскаха отново, но Ноа успя да спре рязко.

– Защо мислиш така?

Той сви рамене.

– Не знам. Просто ми звучи като правдоподобна улика.

– Улика – Хейзъл присви очи. – Ноа, ти подиграваш ли ми се?

– Да ти се подигравам? – отвърна Ноа с изражение на искрено объркване, но Хейзъл не се хвана на въдицата му.

– Да не би да си съсипал книгата ми в опит да си направиш безвкусна шега? Ако си го направил, ще трябва да я платиш – каза Хейзъл и размахна книгата пред него, а Ноа повдигна вежди.

– Разбира се, че не съм. Не бих си позволил да... се шегувам с теб. И със сигурност не бих съсипал книгите ти. – Ноа направи жест, сякаш се прекръства. – Кълна ти се. Честна рибарска.

На свой ред Хейзъл повдигна вежди.

– Честна рибарска? Има ли изобщо такова нещо?

– Ами вече има.

– Хмм.

– Продължавам да смятам, че това е улика.

– И защо някой би ми оставил улика?

Ноа сви рамене, но светлокафявите му очи бяха озарени от възмущение.

– Може би заради приключенията.

Приключенията.

Ноа се усмихна широко, а сърцето на Хейзъл заби учестено и книгата в ръцете ѝ сякаш я призова. Може би именно тук беше уликата.

От всичко това можеше да излезе хубава история.